

U s n e s e n í

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zdeňky Sedlákové a soudců JUDr. Tomáše Strouhy a Mgr. Ing. Martiny Lacinové v exekuční věci oprávněného [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], proti povinnému [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], zast. JUDr. Michalem Račokem, advokátem se sídlem Štěpánská 49/633, 110 00 Praha 1, **pro 3.500.000,- Kč s příslušenstvím**, o odvolání povinného proti usnesení Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 11.12.2015, č.j. 48 EXE 1844/2014-286,

t a k t o :

Usnesení okresního soudu **s e p o t v r z u j e**.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným usnesením okresní soud zamítl návrh povinného na zastavení exekuce odůvodněný odkazem na § 268 odst. 1 písm. g/ o.s.ř., neboť podmínky pro kompenzaci exekvované pohledávky na straně jedné a pohledávky povinného na straně druhé nebyly splněny. Stran zániku obligační pohledávky mezi společnostmi Hora Holding s.r.o. a Klaos spol. s.r.o. ve výši 3.506.502,- Kč započtením učiněným dopisy ze dne 25.10.2007, 26.10.2007 a 14.4.2010 okresní soud zdůraznil, že se jedná o námitku směřující do nalézací fáze řízení, kterou se nelze v exekučním řízení s ohledem na základní zásady exekučního řízení vůbec zabývat. Uvedená námitka nadto byla předmětem přezkumu soudů v řízení o vydání směnečného platebního rozkazu. Současně není exekuční soud vázán skutkovými zjištěními či právním posouzením insolvenčních soudů, jejichž závěry se navíc vztahují ke společnosti Klaos spol. s.r.o., nikoliv k povinnému. Kompenzační úkon vůči původní oprávněné [redacted] ze dne 22.12.2014 není účinný, neboť jednak nenaplnuje požadavek určitosti započítávané pohledávky, jednak jde o pohledávku, která v době kompenzace ještě nebyla dospělá. Započtením mají být vzájemné neshody mezi účastníky právních vztahů odstraňovány, nikoliv tvořeny. Pohledávka na náhradu škody ve smyslu § 147 insolvenčního zákona bude dostatečně určitá v okamžiku, kdy o ní rozhodne soud dle § 147 odst. 4 insolvenčního zákona. Nedostatek v rovině splatnosti započítávané pohledávky pak vyplývá z § 1958 odst. 2 o.z., dle něhož je pohledávka splatná bez zbytečného odkladu po výzvě učiněné věřitelem. V souladu s recentní doktrínou závisí konkrétní délka této lhůty na individuálních okolnostech té které věci. Původní oprávněné

byly před provedením kompenzačního úkonu poskytnuty k zaplacení započítávané pohledávky přesahující 5.000.000,- Kč toliko 3 – 4 dny, což implikuje její nesplatnost v okamžiku započtení ke dni 22.12.2014. K účinnému započtení nedošlo ani dopisem ze dne 2.9.2015, který byl směřován jak vůči původní oprávněné [REDAKCE], tak vůči oprávněnému [REDAKCE], na něž byla vymáhaná pohledávka postoupena smlouvou ze dne 5.9.2014, a to pro absenci vzájemnosti. Cese exekvované pohledávky byla povinnému oznámena dne 26.1.2015 prostřednictvím usnesení soudního exekutora ze dne 23.1.2015, č.j. 103 EX 25934/14-50, které vylučuje účinky § 1882 o.z. Doručení takového usnesení má tytéž účinky jako oznámení postupitele o postoupení pohledávky dlužníku. Není přitom rozhodné, že dané usnesení bylo doručeno právnímu zástupci povinného, jelikož ten je oprávněn za zastoupeného činit i úkony s hmotněprávní reflexí (např. započítávat), respektive oznámení o těchto úkonech i přijímat.

Proti tomuto usnesení se odvolal povinný podáním ze dne 12.1.2016, doplněným podáním ze dne 28.1.2016. Zdůrazňuje, že jeho pohledávka na náhradu škody dle § 147 insolvenčního zákona je kompenzabilní bez toho, aby musela být deklarována soudem. Jedná se o pohledávku na náhradu škody, předpoklady jejíhož vzniku jsou stanoveny insolvenčním zákonem. Předmětná pohledávka vzniká dnem splnění podmínek ve smyslu § 147 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona a podléhá prekluzi. Její vznik tedy nezávisí na soudním rozhodnutí. Nejde proto o pohledávku nejistou či neurčitou podle § 1987 odst. 2 o.z., poněvadž za nejisté a neurčité by mohly být takovým prizmatem označeny všechny pohledávky dosud nepřiznané soudním rozhodnutím. Okresní soud se tudíž existencí zmíněné pohledávky měl zabývat předběžně podle § 135 odst. 2 o.s.ř., a to tím spíše, že již kompenzaci zanikla a nelze ji proto učinit předmětem žaloby dle § 147 odst. 4 insolvenčního zákona. Závěr okresního soudu je navíc rozporný též s čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, ježto vylučuje danou pohledávku z jakéhokoliv soudního přezkumu. Připomíná, že podle ustanovení § 563 obč. zák. byl dlužník povinen plnit prvního dne poté, co byl k plnění věřitelem vyzván. Ustanovení § 1958 odst. 2 o.z. by totiž mělo být vykládáno v návaznosti na původní právní úpravu a judikaturu k této úpravě se vztahující. Okresní soud nepovažoval za dostatečnou ke splnění lhůtu tři až čtyři dny, dle jeho názoru měla tato lhůta činit týdny či dokonce měsíce. Takové konstatování však nemá oporu v textu zákona a navíc vnáší do právního vztahu nejistotu jak na straně věřitele, tak na straně dlužníka. Pohledávka navíc byla splatná prvního dne poté, co byla dne 4.7.2011 zažalována u Okresního soudu v Českých Budějovicích, neboť relevantní judikatura hodnotí podání žaloby na zaplacení pohledávky jako výzvu k zaplacení. V době provedení kompenzačního úkonu byla pohledávka na náhradu škody dle § 147 insolvenčního zákona splatná. Upozorňuje, že původní oprávněná jakožto postupitel neoznámila cesi vymáhané pohledávky povinnému, jak vyžaduje § 1882 odst. 1 o.z., ani postupník tuto skutečnost povinnému neprokázal. Proto bylo možné provést započtení dopisem ze dne 2.9.2015 vůči původní oprávněné. V tomto ohledu je nesprávný názor okresního soudu o ekvivalentních účincích notifikace dle § 1882 odst. 1 o.z. a doručení usnesení soudního exekutora o procesním nástupnictví, který nevyplývá ani z právní úpravy, ani z judikatury. Irelevantní je v tomto ohledu též dobrá víra dlužníka o tom, komu má plnit, neboť význam má pouze oznámení cese postupitelem nebo její prokázání postupníkem. Proto navrhuje, aby napadené usnesení bylo zrušeno a věc vrácena okresnímu soudu k dalšímu řízení.

Vyjádření k odvolání nebylo podáno.

Odvolání je přípustné (a contrario § 202 o.s.ř.), bylo podáno včas (§ 204 o.s.ř.) osobou k tomuto úkonu oprávněnou (§ 201 o.s.ř.), avšak není důvodné.

Odvolací soud projednal napadené usnesení v celém rozsahu (§ 211 věta první o.s.ř.) a přezkoumal jej postupem dle § 212a odst. 1 a 5 o.s.ř.

K projednání odvolání nařídil odvolací soud jednání (§ 254 odst. 8 o.s.ř.).

Ze žaloby založené na č.l. 1-2 spisu Okresního soudu v Českých Budějovicích sp.zn. 23 C 136/2015 bylo zjištěno, že žalobce společnost KLAOS, s.r.o. se na jejím základě domáhá zaplacení částky ve výši 8.850.000,- Kč proti žalovaným HORA HOLDING, s.r.o., [redacted] a [redacted]. Žalobu odůvodnil tím, že mu v důsledku podání insolvenčního návrhu žalovanými 1 a 2, respektive zahájení a trvání insolvenčního řízení od 18.5.2009 do 22.10.2014 jednak vznikla skutečná škoda ve výši 150.000,- Kč jakožto smluvená odměna vyplacená advokátovi a jednak mu prokazatelně ušel zisk v částce 8.700.000,- Kč z neuskutečněného obchodu. Insolvenční návrh podaný společností Hora Holding s.r.o. a [redacted] na společnost KLAOS s.r.o. byl pravomocně zamítnut usnesením Krajského soudu v Praze č.j. KSPH 55 INS 2708/2009-A-225 ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze č.j. 1 VSPH 2275/2014-A-240.

Z výzvy ze dne 17.5.2011 založené na č.l. 5-6 spisu Okresního soudu v Českých Budějovicích sp.zn. 23 C 136/2015 bylo zjištěno, že společnost KLAOS, s.r.o. vyzvala společnost HORA HOLDING, s.r.o., [redacted] a [redacted], aby jí zaplatili částku 5.498.400,- Kč jakožto náhradu škody vzniklou podáním insolvenčního návrhu, který byl zamítnut.

Z doručení k usnesení Okresního soudu v Českých Budějovicích č.j. 23 C 136/2015-92 vyplývá, že žaloba společnosti KLAOS, s.r.o. byla žalované společnosti HORA HOLDING, s.r.o. doručena dne 3.9.2015.

Z doručení k usnesení Okresního soudu v Českých Budějovicích č.j. 23 C 136/2015-93 vyplývá, že žaloba společnosti KLAOS, s.r.o. byla žalované [redacted] doručena dne 7.9.2015.

Z doručení k usnesení Okresního soudu v Českých Budějovicích č.j. 23 C 136/2015-94 vyplývá, že žaloba společnosti KLAOS, s.r.o. byla žalovanému [redacted] doručena náhradním způsobem dne 11.9.2015, kdy nastala fikce doručení.

Z vyjádření žalovaných k žalobě společnosti KLAOS, s.r.o. založeného na č.l. 97-98 spisu Okresního soudu v Českých Budějovicích sp.zn. 23 C 136/2015 se podává, že tito namítali jednak neurčitost vyčíslení škody ve formě ušlého zisku v částce 8.700.000,- Kč, jednak promlčení uplatněného nároku, neboť promlčecí doba uplynula před podáním žaloby dne 21.4.2015. Též nároku se žalobce vůči žalovaným 2 a 3 domáhal žalobou podanou u Okresního soudu v Českých Budějovicích dne 4.7.2011, přičemž toto řízení bylo pro zpětvzetí žaloby zastaveno a nedošlo tak ke stavení promlčecí lhůty. Právo na náhradu škody navíc prekludovalo. Postoupením části pohledávky třetí osobě pozbyl žalobce v odpovídajícím rozsahu aktivní legitimaci k podání žaloby. Konečně žalovaní namítali, že absentuje jak příčinná souvislost mezi tvrzenou škodou a zahájeným insolvenčním řízením, tak zavinění žalovaných jako nutný předpoklad vzniku obecné občanskoprávní odpovědnosti.

Z protokolu o jednání konaném dne 7.4.2016 u Okresního soudu v Českých Budějovicích ve věci sp.zn. 23 C 136/2015 je zřejmé, že mezi účastníky se nepodařilo dospět ke smírnému vyřešení. Po vyjádření zástupců jednotlivých stran ohledně povinnosti tvrzení a povinnosti důkazní byl vyslechnut zástupce žalobce [REDAKCE], aby objasnil žalobní důvody a precizoval žalobní nároky. Následně bylo jednání odročeno a stranám byla poskytnuta měsíční lhůta k předložení důkazů.

Dle § 52 odst. 1 e.ř. nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro exekuční řízení přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu.

Dle § 268 odst. 1 písm. g/ o.s.ř. výkon rozhodnutí bude zastaven, jestliže po vydání rozhodnutí zaniklo právo jím přiznané, ledaže byl tento výkon rozhodnutí již proveden; bylo-li právo přiznáno rozsudkem pro zmeškání, bude výkon rozhodnutí zastaven i tehdy, jestliže právo zaniklo před vydáním tohoto rozsudku.

Dle § 268 odst. 1 písm. h/ o.s.ř. výkon rozhodnutí bude zastaven, jestliže výkon rozhodnutí je nepřipustný, protože je tu jiný důvod, pro který rozhodnutí nelze vykonat.

Dle § 1884 odst. 1 o.z. dlužníku zůstávají i po postoupení zachovány námitky proti pohledávce, které měl v době postoupení. Svě vzájemné pohledávky vůči postupiteli může dlužník namítat i vůči postupníkovi, i když v době postoupení ještě nebyly splatné; musí však své pohledávky postupníkovi oznámit bez zbytečného odkladu poté, co se o postoupení dozvěděl.

Dle § 1958 odst. 2 o.z. neujednají-li strany, kdy má dlužník splnit dluh, může věřitel požadovat plnění ihned a dlužník je poté povinen splnit bez zbytečného odkladu.

Dle § 1982 odst. 1 o.z. dluží-li si strany vzájemně plnění stejného druhu, může každá z nich prohlásit vůči druhé straně, že svoji pohledávku započítává proti pohledávce druhé strany. K započtení lze přistoupit, jakmile straně vznikne právo požadovat uspokojení vlastní pohledávky a plnit svůj vlastní dluh.

Dle § 1987 odst. 1 o.z. k započtení jsou způsobilé pohledávky, které lze uplatnit před soudem.

Dle § 1987 odst. 2 o.z. pohledávka nejistá nebo neurčitá k započtení způsobilá není.

Dle § 147 odst. 2 zákona č. 182/2006 Sb. právo na náhradu škody nebo jiné újmy podle odstavce 1 lze uplatnit také tehdy, byl-li insolvenční návrh zamítnut; to neplatí, jestliže insolvenční návrh byl zamítnut proto, že dlužník po jeho podání splnil závazky, které osvědčovaly jeho úpadek, nebo proto, že se s věřiteli dohodl na jiném způsobu plnění těchto závazků, anebo z důvodu uvedeného v § 143 odst. 3.

Dle § 147 odst. 4 zákona č. 182/2006 Sb. žalobu, kterou uplatňuje práva podle odstavců 1 až 3, musí dlužník podat nejpozději do 6 měsíců ode dne, kdy mu bylo doručeno rozhodnutí, jímž se končí řízení o insolvenčním návrhu, a jiná osoba nejpozději do 6 měsíců od zveřejnění tohoto rozhodnutí v insolvenčním rejstříku; o žalobě však nelze rozhodnout před právní mocí tohoto rozhodnutí. Nejde o incidenční spor.

Dle § 147 odst. 5 zákona č. 182/2006 Sb. nebyla-li včas podána žaloba o uplatnění práva podle odstavců 1 a 2, právo na náhradu škody nebo jiné újmy podle odstavců 1 a 2 tím zaniká. Nebyla-li včas podána žaloba o uplatnění práva podle odstavce 3, právo domáhat se splnění náhrady škody nebo jiné újmy podle odstavců 1 a 2 podle odstavce 3 tím zaniká.

Započtení neboli kompenzace představuje jeden z klasických způsobů zániku závazku, jehož úprava je obsažena v § 1982 a násl. o.z. Podstata uvedeného institutu spočívá v tom, že vzájemné pohledávky stejného druhu v rozsahu, v němž se kryjí, zaniknou, což jej současně činí vysoce praktickým, neboť odpadá povinnost vzájemně si dlužících stran poskytnout si jednotlivá plnění. Namísto dvou samostatných právních jednání směřujících k soluci postačuje jediné právní jednání ve formě kompenzačního projevu. Právní úprava rozeznává jednak započtení provedené jednostranným adresovaným právním jednáním jedné strany vůči druhé, jednak započtení učiněné dohodou. Zatímco kompenzace na základě uzavřené dohody se může dle § 1991 o.z. týkat jakýchkoliv pohledek s výjimkou pohledávky výživného pro nezletilého (pod sankcí zdánlivosti právního jednání), v čemž se projevuje zásada autonomie vůle a princip dispozitivnosti občanskoprávní úpravy, jednostranné započtení učiněné dle vůle pouze jedné ze stran musí splňovat požadavky blíže specifikované v § 1982 odst. 1 ve spojení s § 1987 odst. 1 a 2 o.z. Tak se připouští jednostranné započtení pohledávek vzájemných, druhově totožných, splatných, jistých a určitých. Při nesplnění i jen jedné z vyjmenovaných náležitostí nemůže kompenzační projev vyvolat právem předvídané účinky. Popsané pojetí plně odpovídá záměru zákonodárce vyjádřenému v důvodové zprávě k o.z., dle něhož má institut započtení v souladu se svým účelem odstraňovat vzájemné spory a nejasnosti, nikoliv přispívat k jejich vzniku. I z těchto důvodů je umožněno přistoupit ke kompenzaci nejen mimo rámec řízení před soudem, ale i v rámci procesní obrany (vzájemný návrh či procesní obrana v nalézacím řízení, námitka započtení jako důvod zastavení exekuce pro zánik vymáhané povinnosti v exekuci; k tomu viz usnesení Nejvyššího soudu sp.zn. 21 Cdo 3316/2013).

Zákon č. 182/2006 Sb. zakotvuje v ustanovení § 147 zvláštní skutkovou podstatu odpovědnosti za škodu způsobenou „*zahájením insolvenčního řízení a opatřeními přijatými v jeho průběhu.*“ Účelem tohoto ustanovení je zamezit podávání zjevně neodůvodněných či dokonce šikanózních insolvenčních návrhů, které vyvolávají ve sféře insolvenčním řízením dotčeného subjektu mnohdy dalekosáhlé hospodářské škody. Takto poškozený subjekt je následně oprávněn dožadovat se na insolvenčním navrhovateli náhrady škody způsobené mu insolvenčním řízením a opatřeními přijatými v jeho průběhu v případě, že je insolvenční návrh odmítnut či zamítnut nebo je insolvenční řízení zastaveno. Vedle existence výše specifikované škody způsobené v příčinné souvislosti s protiprávním jednáním insolvenčního navrhovatele je elementárním předpokladem odpovědnosti povinnosti skončení insolvenčního řízení některým ze shora uvedených způsobů. Jako klíčový aspekt zde přitom vystupuje nikoliv právní moc, ale konečnost ve smyslu definitivního skončení řízení. Existence práva na náhradu škody je pak zásadně omezena prekluzivní lhůtou v délce trvání 6 měsíců, která počíná běžet dnem doručení konečného rozhodnutí o insolvenčním návrhu. Vydání meritorního rozhodnutí o žalobě na náhradu škody je z legitimních důvodů podmíněno nabytím právní moci rozhodnutí, jímž se insolvenční řízení končí.

Povinný se domáhal zastavení exekuce s odůvodněním, že učinil dva kompenzační projevy. K prvému v pořadí provedenému vůči právní předchůdkyni oprávněného dopisem ze dne 22.12.2014 odvolací soud podotýká, že tento nevyvolal zákonem předvídané účinky, jelikož aktivně kompenzovaná pohledávka v době započtení ještě neexistovala. Jednalo se

totiž o pohledávku na náhradu škody, která měla být právnímu předchůdci povinného společnosti KLAOS, s.r.o. jakožto dlužníku způsobena zahájením insolvenčního řízení ve smyslu § 147 zákona č. 182/2006 Sb. Usnesení Vrchního soudu v Praze č.j. 1 VSPH 2275/2014-A-240, jímž bylo potvrzeno usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 22.10.2014, č.j. KSPH 55 INS 2807/2009-A-225, kterým byl zamítnut insolvenční návrh navrhovatelů HORA HOLDING, s.r.o. a [REDAKCE] směřující vůči společnosti KLAOS, s.r.o., však bylo vydáno až dne 26.2.2015, a poněvadž jde o konečné rozhodnutí v celé insolvenční věci, pohledávka na náhradu škody vzniklá společnosti KLAOS, s.r.o. se stala splatnou jeho doručením, odkdy jí počala běžet prekluzivní lhůta k podání žaloby. Právě uvedené závěry potvrzuje rovněž postup společnosti KLAOS, s.r.o., jež se v návaznosti na definitivní skončení insolvenčního řízení domáhá žalobou náhrady škody ve výši 8.850.000,- Kč v řízení vedeném u Okresního soudu v Českých Budějovicích pod sp.zn. 23 C 136/2015. Předchozí rozhodnutí soudů o zamítnutí insolvenčního návrhu bylo zrušeno Nejvyšším soudem ČR, a proto společnost KLAOS s.r.o. vzala zpět žalobu na náhradu škody vedenou u Okresního soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 23C 232/2011. Zápočet ze dne 22.12.2014 nemohl způsobit zánik vymáhané pohledávky, neboť pohledávka z titulu náhrady škody nebyla ještě splatná.

Pokud se týče druhého kompenzačního úkonu provedeného dopisem ze dne 2.9.2015, a to jak vůči právní předchůdkyni oprávněného, tak vůči samotnému oprávněnému, jím uplatňovanou pohledávku k započtení nelze považovat za kompenzabilní. V době započtení totiž nebyla uvedená pohledávka rovněž splatná, neboť k výzvě o zaplacení, od níž se splatnost odvíjí, došlo teprve doručením žaloby ve věci vedené u Okresního soudu v Českých Budějovicích pod sp.zn. 23 C 136/2015 první ze žalovaných [REDAKCE], jež doručovanou zásilku převzala dne 7.9.2015.

U započítávané pohledávky nejsou naplněny ani další z podmínek kompenzability, a sice jistota a určitost. Jakkoliv totiž povinný, respektive jeho právní předchůdce kvantifikoval rozsah insolvenčním návrhem způsobené škody částkou 5.348.400,- Kč, nelze s jistotou předpokládat, že nalézací soud pohledávku v této výši přizná, či zda vůbec uzná důvodným samotný žalobní návrh. Žalovaní ve věci sp. zn. 23C 136/2015 a rovněž oprávněný pohledávku na náhradu škody vzniklou v souvislosti s incidenčním řízením neuznávají a není předpoklad, že nalézací řízení v brzké době skončí. Uvedená pohledávka nemůže být považována za jistou či určitou, jak požaduje § 1987 odst. 2 o.z. Na druhé straně není vyloučeno, že určité pohledávky, byť nejsou judikátní, lze v rámci exekuce jako započitatelné uznat, avšak toliko za předpokladu, že vyhledávací činnost exekučního soudu nepřesáhne rámec exekučního řízení a nebude nahrazovat činnost soudu nalézacího. Provádění rozsáhlého dokazování ohledně sporné pohledávky za účelem objasnění její kompenzability nelze v exekuci s ohledem na její smysl a účel připustit. Smyslem exekuce je rychlé uspokojení práva přiznaného exekučním titulem, který povinný dobrovolně nesplnil. Smyslem započtení je, aby si dlužník s věřitelem nemuseli plnit dvakrát, tedy aby se proces vzájemného plnění usnadnil a urychlil. Proto zákon vylučuje z jednostranného započtení pohledávky neurčité či nejisté, neboť započtení neslouží k tomu, aby se mezi účastníky započtení rozhořel spor o existenci a výši započítávané pohledávky, jak tomu je v posuzované věci. Nejistotu pohledávky zvyšuje i to, že odpovědnost podle § 147 insolvenčního zákona není odpovědností absolutní, ale za zavinění, které se presumuje, z čehož vyplývá, že navrhovatelé insolvenčního návrhu, který byl zamítnut, mohou ještě prokazovat, že jejich pohledávka v době zahájení insolvenčního řízení skutečně existovala, neboť insolvenční soud řeší při rozhodování o insolvenčním návrhu „jen“ otázku, zda je pohledávka věřitele osvědčena,

nikoliv zjištěna. Jiná situace by nastala, pokud by se jednalo o započtení dohodou, kde by spornost pohledávky nevadila.

Z uvedeného vyplývá, že odvolací soud považuje rozhodnutí okresního soudu za správné, a proto ho podle § 219 o.s.ř. potvrdil.

O nákladech řízení rozhodne v dalším průběhu prováděné exekuce pověřený soudní exekutor ve zvláštním režimu (§ 88 e.ř.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu ČR u Okresního soudu v Českých Budějovicích, avšak jen z důvodů uvedených v § 237 o.s.ř.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 15. dubna 2016

JUDr. Zdeňka S e d l á k o v á v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Holá